

rammer hele den Baagjældendes Familie, og derfor interesserer dennes Slægt mere. Krænkelsen over det Factum, at Beer i 38 Aars Alderen er rykket op til en Post, som Boul stod nærmere ved, fordi han er 48 Aar, vilde vistnok betydeligt tabe sin Braad, dersom ikke Beer tillige ved samme Leilighed med Hensyn til de pecuniære Forhold kom til at gjøre et stort Spring fremfor Boul. Jeg troer, at det engang fortjente at tages under grundig Overveielse, om det ikke for enhver saadan Bestyrelsesgreen vilde være rigtigt at indrette Lønningssloven efter følgende Princip: de Embedsmænd, der træde ind i den laveste af de Stillinger, hvormed der følger tgl. Bestalling, faae en vis bestemt Løn, som stiger med visse bestemte Alderstillag, og som er Grundlønnen for Embedsmændene i den Branche. Denne Løn maatte imidlertid være saaledes, at en Mand, selv om han blev staaende i dennene nederste Stilling, dog kunde leve tarveligt med Familie, og jeg tilføier, at jeg lægger stort Estertryk herpaa. Ved Siden af denne faste Lønning, som blev ved at følge Embedsmanden efter hans Tjenestealder, skulde der dernæst for hver enkelt høiere Post gives et vist bestemt Tillag, saaledes at f. Ex. — for at tage et Exempel fra en Lov, som har været behandlet for ikke længe siden, nemlig Loven om det lærde Skolevæsen — Lønnen begyndte med saa og saa Meget, steg hvert 3die Aar med saa og saa Meget, og dertil føiedes da: dersom en Lærer er speciel Overlærer, oppebærer han i Overlærertillag saa og saa Meget; er han speciel Rector, oppebærer han i Rectoritillag saa og saa Meget. Derved vilde en Mand, som var særlig dygtig i Skolefaget, og som derfor i en yngre Alder kunde fortjene at blive Rector eller Overlærer, vel kunne opnaae en betydelig Forbedring i sin Stilling ved at gjøre dette Spring, men denne Forbedring vilde ikke blive uforholdsmæssigt overfor de ældre, i deres Embeder veltjente Folk, som Regjeringen dog ikke kunde ønske at forfremme.

Der er endnu et Punkt, som jeg maa berøre, fordi de Rigsdagsmænd, der have havt Ordet før mig, have omtalt det, det er Tidspunktet for Fremlæggelsen af denne Lov. Det

har glædet mig at høre, at Alle de, der have udtalt sig derom, have været enige om, at Tidspunktet er ugunstigt, og det er ogsaa ganske sikkert, at det er uheldigt for Embedsmændene, at en saadan Lov, hvorved deres Lønninger skulle bringes i bedre Overensstemmelse med hvad det virkelig koster at leve, fremlægges under saa trykkede Forhold som de, hvorunder vi endnu som Følge af Pengekrisen befinde os; det vilde have været meget heldigere for vedkommende Embedsmænd, om den enten var bleven forelagt før Pengekrisen eller kunde udsættes nogle Aar, thi vi ere dog Alle overbeviste om, at disse Forhold snart maae forandre sig.

Bliyen Finecke: Jeg troer ikke, at nogen af de Ministre, der have forelagt Forslag til Forøgelse af Lønningerne for Embedsmændene under deres Ministerium, kan have været uvidende om, at Tidspunktet ikke er heldigt, og efter min Mening kan man altsaa ikke udelede Fremlæggelsen netop i dette Tidspunkt af Uvidenhed hos Ministeriet desangaaende. Jeg har derfor søgt at udfinde en anden Grund til, at disse Forslag nu ere fremkomne, og jeg har da tænkt mig Muligheden af, at Embedsmændene, for hvem Conjunctionerne tidligere have været heldigere, under Følelsen af det nuværende Tryk have henvendt sig til deres Foresatte, til Ministrene, og sagt: staf os en deligt høiere Lønninger. Ministrene have maaffee modtaget saadanne Andragender i stor Masse, og da de som humane Folk vistnok ønske, at deres Embedsmænd skulle ligesom alle Andre have det godt, saa kan man tænke sig, at de nødigt ville sige Nei til disse Andragender. Det er ubehageligt at sige Nei, og Ministrene have maaffee tænkt sig: der er en Anden, som kan sige Nei, lad Rigsdagen gjøredet, saa blive vi frie for det Hele. Ministeren staaer da som den gode Mand, og vi staae som de, der ikke have tilbørlig Interesse for Embedsmændene. Jeg troer nu, det ikke er med Rette, man vilde kunne sige om en Minister, der handlede saaledes, at han var en god Mand, jeg troer, man maatte sige, at han var en svag Mand. Det er, som sagt, min Overbeviisning, at Ministrene have vidst, at